

Hiệp Nữ Linh Tương

Contents

Hiệp Nữ Linh Tương	1
1. Chương 1: Kiếm Tâm	1
2. Chương 2: Khởi Lôi	3
3. Chương 3: Thạch Ngử	6
4. Chương 4: Khiên Thường	7
5. Chương 5: Ngọc Vắn	9

Hiệp Nữ Linh Tương

Giới thiệu

Không Động sơn cao vút áp ủ chút tình ban sơ. Có lẽ yêu cũng cần dừng khí, đến khi thiếu niên ngây ngô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hiiep-nu-linh-tuong>

1. Chương 1: Kiếm Tâm

Không Động sơn cao vút áp ủ chút tình ban sơ. Có lẽ yêu cũng cần dừng khí, đến khi thiếu niên ngây ngô biết được điều đó, tất cả đã vượt qua...

Tuyết rơi mênh mang vô thanh vô tức trên Thúy Bình phong ở núi Không Động, đất trời trắng xóa ánh lên thân thể trắng kiêu của một thiếu niên. “Vân phá thu trì nguyệt hoa minh!” Cây kiếm của thiếu niên vẽ lên nửa vòng tròn tuyệt đẹp rồi thu về trước ngực. “Vì sao tay trái điểm huyết xong lại không phối hợp được với kiếm ý?” Y khẽ thở dài, tra kiếm vào bao. Dương quang chiếu lên lồng ngực màu cổ đồng, phát sáng lấp lánh, gió xuân phất qua tà kiếm y màu tía sẫm, cây tiểu kiếm vàng chóc trên tay áo phảng phất sống lại, múa lên linh động. Quanh y nở đầy những đóa hoa ngênh xuân, màu vàng dẹt lên một bức gấm vóc rực rỡ. Tiếng chim thánh thót vang khắp núi rừng, mênh mang trong ánh nắng dịu dàng. Y nhìn quanh: Lão Quân phong, Tiên Nhân phong, Phượng Hoàng lĩnh, Thiên Đài sơn lấp ló trong màn mây khói, không biết là tọa lạc ở nhân gian hay thượng giới.

Bảy năm rồi, thoáng cái y đã tới Không Động được bảy năm, trừ việc thành đệ tử chính thức của môn phái, y không có thành tựu gì đáng kể. Kiếm pháp bình phàm, ngôn từ ngô nghê, tính tình trầm mặc, luôn có những câu nói khiến đồng môn sư huynh cười nhạo, sư phụ còn thất vọng về y hơn. Nhưng may là y còn một người sư tỷ tên Linh Tương, chỉ có nàng chịu bỏ công dạy dỗ, có lẽ do tư chất mà y cảm giác không tiến bộ bao nhiêu, thậm chí kiếm pháp nhập môn sơ đẳng nhất là Tứ Tuyệt kiếm cũng chưa luyện đến nơi đến chốn. Nhớ đến Linh Tương sư tỷ gợi cho y cảnh tượng bảy năm trước được sư phụ đưa lên Không Động sơn.

Hôm đó, Không Động đại viện đầy tuyết, y còn nhỏ xíu, đang đứng ngẩn ra trong làn tuyết. “Uy, người là ai?” Trên đầu đột nhiên vang lên giọng nói trong veo, y ngẩng đầu lên thấy trên cây vân tùng cao vút có một nữ hài tử chắc ở đó đã lâu nên khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt tròn xoe mủm mỉm nhìn y.

“Ta tên Thạch Sinh”. Y ngây ngô tự giới thiệu.

“Thạch Sinh?” Nữ hài nghiêng đầu nghĩ ngợi, “tên kỳ quái quá, sao lại là Thạch Sinh nhỉ?”

“Mẹ nói ta sinh ra từ tảng đá nên tên như vậy”. Y thật thà đáp lời.

Nữ hài cười khanh khách, nghiêng ngả khiến cành tung đang ngồi rung bần bật. Y lo cô bé sẽ ngã xuống, đột nhiên cô bé nghiêng người, trong lúc y hô lên kinh hãi, hai chân cô đã móc vào cành tùng, treo người lên, lọn tóc mai xé toang hơi lạnh mùa đông rũ xuống, phát phơ trong gió: “Được lắm, Thạch Sinh, từ hôm nay, đệ là sư đệ của ta, sau này ta sẽ chiếu cố cho đệ. Giờ thì gọi sư tỷ đi nào”.

“Người là ai, sao ta phải gọi người là sư tỷ?” Y đáp với vẻ bất phục.

Thân hình cô bé đung đưa trên không trung, thập phần tự tại: “Ta tên Linh Tương, là đại đệ tử chữ Nguyên của Không Động, mọi đệ tử nhập môn trong vòng ba năm nay đều phải gọi ta là sư tỷ, còn người, đến đây bao lâu rồi?”

Thạch Sinh ngây ngô đáp: “Ba ngày”.

“Vậy còn không mau gọi sư tỷ?” Y vẫn không hiểu sao phải gọi là sư tỷ, chỉ ngây người nhìn Linh Tương, thầm nhủ: “Cô bé lớn lên chắc rất xinh đẹp”. “Bộp”, một quả tuyết cầu đập vào gáy, y cảm giác lạnh buốt, quay lại thì thấy thân ảnh xinh xắn loáng lên, tiếng cười giòn tan dần đi xa.

* * * * *

“Thạch Sinh, luyện kiếm nào”. Bên tai y vang lên giọng nói ngọt ngào quen thuộc.

“Sư tỷ”. Y vòng kiếm thi lễ.

“Thế nào, lần trước dạy đệ Khởi Lôi thất quyết, đã luyện xong chưa?” Linh Tương nhẹ nhàng đến trước mặt y, cô mặc kiếm y cùng màu, khác biệt duy nhất là thanh tiểu kiếm màu vàng trên ống tay gồm những ba nhánh, chiếc thất lưng gấm màu xanh nước biển quấn quanh vòng tiểu yêu thon thả, mớ tóc mai đen nhánh được vấn thành búi.

“Đừng nói Khởi Lôi thất quyết, ngay cả Tứ Tuyệt kiếm nhập môn, đệ cũng tài nào đạt đến cảnh giới tâm kiếm hợp nhất, lục thức như một, đệ hoài nghi... mình không hợp với học kiếm”. Thạch Sinh cười khổ.

“Im ngay, hơi tỷ là buông xuôi còn giống nam tử hán đại trượng phu cái nỗi gì”. Linh Tương nghiêm mặt: “Ta hỏi đệ Không Động tứ đức gồm những gì?”

“Kiên, dũng, trí, nghĩa”. Y thấp giọng đáp.

Giọng Linh Tương lộ rõ vẻ nghiêm túc: “Kiên là gì?”

“Kiên tức kiên nghị, sư tổ gia yêu cầu bọn ta phải rèn ý chí thật cứng rắn, chỉ có chịu khổ cực, mài giũa mới khiến bản thân bọn ta vượt tới cực hạn”. Thạch Sinh cao giọng đáp.

Trường kiếm của Linh Tương đột nhiên tuốt ra, mũi chỉ thẳng tắp, quát vang: “Đúng thế, kiên ở trong tâm tất sẽ đạt vào kiếm ý”. Mũi kiếm hóa thành một dải xanh biếc như tấm màn, hoa lửa tỏa thành mấy chục đạo kiếm ảnh rồi ngừng lại: “Thế nên kiếm đạo cũng là thiên đạo, kiếm pháp là nhân pháp”. Mắt cô ánh lên tia sáng trí tuệ, “đệ không đạt đến kiếm ý hợp nhất vì đệ không có trái tim xuất kiếm”.

Thạch Sinh ngẩng phắt đầu dậy, mắt ánh lên tia sáng: “Đa tạ sư tỷ chỉ giáo!”

Linh Tương khẽ thở dài: “Ta chỉ dạy được đệ đến thế, còn lại phải trông vào bản thân đệ. Tu kiếm là tu tâm, không có tấm lòng sáng trong kiên định ắt không tài nào tiến tới cảnh giới chí cao của kiếm đạo”.

Thạch Sinh trầm mặc. Linh Tương cũng không nói gì, lặng lẽ nhìn y, khóe miệng hiện lên nét cười. “Có lẽ sư tỷ cười mình ngốc”. Y cảm giác bất an, vội chuyển chủ đề: “Nghe nói ngày mai sư tỷ sẽ hạ sơn hành đạo?”.

“Hành đạo?” Linh Tương “phì” một tiếng, “ra ngoài đối gió thôi. Ở trên núi hơn mười năm đã buồn gần chết rồi”. Giọng cô đột nhiên trầm hẳn xuống, vô cùng dịu dàng: “Được rồi, trước khi ta hạ sơn, đệ có gì muốn nói với ta không?”

Thạch Sinh ngây người, đưa tay gõ gõ trán: “Không có”. Linh Tương ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn y rồi quay mình xuống núi, thân ảnh mềm mại loáng lên mấy lần đã thành một chấm nhỏ ngoài xa tắp, giọng nói ngọt ngào vọng lại: “Bảo trọng nhé, cục đá”.

“Cục đá?” Thạch Sinh ngây ngốc lắc đầu.

2. Chương 2: Khởi Lôi

Mấy tháng nay, Linh Tương sư tỷ không ở trên núi, lòng y luôn bồn chồn, chỉ cần nhắm mắt là y lại thấy cô xuất hiện, nghe thấy giọng nói dịu dàng ấy. Bấy năm rồi, lần đầu tiên tim y loạn nhịp: “Lẽ nào chỉ có mặt sư tỷ, ta mới luyện kiếm đến nơi đến chốn được?” Y thầm tự vấn.

Hôm đó, ánh dương quang buổi sớm chiều rọi Khí Tâm phong, mây cao rắng nổi, tráng quan dị thường. Trường kiếm trong vắt như nước trong tay Thạch Sinh đón ánh nắng vạc lên mấy dải sáng vàng rực rỡ. Chợt y nghe thấy sau lưng vang tiếng hô: “Tê Ngưu Vọng Nguyệt!”, gần như theo bản năng, kiếm của y quét ngang. “Bằng thủy hoành giang thiên phạm quá!” Y quát vang đối ứng.

Đột nhiên, y ngừng lại, quay phắt nhìn. Là Linh Tương! mấy tháng không gặp, cô càng thanh lệ, thân ảnh dong dỏng lộ rõ khí chất anh thư trong gió, nhìn y với nụ cười mủm mỉm.

“Sư tỷ”. Y kêu lên.

“Được rồi, đệ vẫn nhớ người sư tỷ này”. Linh Tương mỉm cười: “Tứ Tuyệt kiếm của đệ tiến bộ khá lắm, một kiếm vừa rồi dù ta cũng chưa chắc xuất ra được”.

Thạch Sinh cười ngượng nghịu, không nói gì.

“Xem này, sao lại ngẩn ra thế, lại không nói được câu nào”. Cô đưa cho y chiếc khăn tơ rồi chỉ vào mấy giọt mồ hôi trên trán y.

Y lau sạch mồ hôi, hưng phấn hỏi: “Sư tỷ, hạ sơn có gì vui không?”

Linh Tương khẽ khàng thở dài: “Vui à? Đệ không biết chứ người Hán bọn ta dưới đó thảm lắm. Năm nay, Thiểm Cam, Giang Chiết đều khôn khổ, Thát Đát hoành đế u mê bạo ngược, bách tính khổ sở cùng cực”.

Cô dừng lại, nhìn y, đôi mắt đang hơi nheo lại chợt sáng lên: “Nhưng các lộ nghĩa quân phản Nguyên trong thiên hạ đều đua nhau dựng cờ. Lưu Phúc Thông tôn Tiểu minh vương Hàn Lâm Nhi làm chủ, khởi binh ở Dĩnh Châu, họ Lý ở Tiêu Huyện khởi binh tại Từ Châu, Từ Thọ Huy ở La Điền khởi binh tại Kỳ Thủy, ngoài ra còn có Phương Quốc Trân ở Đài Châu, Quách Tử Hưng ở Định Viễn, Trương Sỹ Thành ở Thái Châu đều nêu cao thanh thế. Xem ra ngày Trung Nguyên đuổi hết Thát Đát không còn xa nữa”.

Thạch Sinh trầm mặc, chợt nghe Linh Tương ngâm:

Nhà Hán trọng tướng giỏi,

Cướp đất định tân bang

Vực giang sơn đứng dậy,
Trái lòng chốn mục trường
Nướng mây bề ngọn bút,
Lật tay đẹp sầu vương
Tu my không chí khí,
Khác chi kẻ tầm thường.

Đó là bài thơ cô tự làm. Hồi lâu sau, Thạch Sinh bắt giác “à” lên một tiếng, y cảm giác rõ ràng trong lồng ngực dâng tràn nhiệt lưu, kích động khôn tả, đưa mắt nhìn vị sư tỷ mỹ lệ thật sâu. Nắng xiên xuống tô thêm sắc vàng tươi vào ánh mắt long lanh của nàng, gió sớm phơ phất mái tóc dài, y chợt thấy nàng đẹp đến nao lòng.

Linh Tương cũng định thần lại, liếc nhìn y, phì cười: “Ngốc tử, nhìn cái gì”.

Mặt y nóng lên, vội nói: “Đệ đang nghĩ, sư tỷ đẹp hay lắm”.

“Thật không?” Linh Tương ngoẹo đầu nhìn y.

“Thật mà”. Y ngây ngô đáp.

“Được rồi, đệ xem giúp ta”. Linh Tương lấy đôi hoa tai trong ngực áo ra: “Đệ nói xem, ta đeo sợi dây bạc đính hoa đào này đẹp hay chiếc khảm ngọc này đẹp?”

“À... cả hai... đều đẹp”. Thạch Sinh chật vật đáp.

Linh Tương bĩu mũi, vừa định lên tiếng, chợt dưới núi loáng thoáng vọng lên tiếng chuông. “A, đến giờ tập luyện buổi sáng rồi. Thạch Sinh, còn ngần ra làm gì?” Cô cười ranh mãnh, ung dung hạ sơn.

Thạch Sinh ngẩn ngơ hồi lâu mới theo chân.

* * * * *

Mấy tháng sau, y cũng có cơ hội được hạ sơn.

Y đứng trên đường phố nâng chén, uống một hơi cạn chén trà nóng đẳng chất rồi đưa tay lau nước dính trên môi đoạn ngẩng đầu lên, không sai, là Tự Đức lâu ở thành tây, nơi y hẹn gặp đồng môn Liễu Cúc Nhi. Y vừa mua rau xanh cho nhà bếp của môn phái, Cúc Nhi mua đồ trang điểm cho các nữ đồng môn. Hiện tại nàng ta đã mua đủ chưa? Đang lúc ngẫm nghĩ, y bước vào tửu lâu theo tiếng mời gọi của hỏa kế.

Tửu lâu đông khách, tiếng người cười nói xôn xao. Y vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng hô kinh hãi của một thiếu nữ vang lên ở tầng trên, chính là Liễu Cúc Nhi bèn không kịp nghĩ ngợi gì, lướt tới ngay. Y ngẩng đầu, ánh mắt chạm ngay mục quang của một người, liền có cảm giác mình như người đang cầm cúi đi trên đường bỗng dưng dẫm vào một bức tường vô hình, tức thì đầu văng mắt hoa, ngực nhói lên. Đó là một tuyệt đỉnh cao thủ!

Y miễn cưỡng định thần quan sát, chỉ thấy một người trung niên ung dung ngồi trên ghế, Liễu Cúc Nhi bị hấn ôm trong lòng, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng. Y hít sâu một hơi, bước về phía người trung niên: “Bỏ nàng ta rồi đi ngay”.

“Người là ai?” Đối phương hỏi ngược.

“Thạch Sinh, Không Động đệ tử Thạch Sinh”. Y đáp.

“Người biết ta là chẳng?” Đối phương lại hỏi.

Y bình tĩnh lắc đầu. “Ta là Hướng Văn Sinh, Thiên Địa Hoành Hành Hướng Văn Sinh”. Đối phương mỉm cười.

Thạch Sinh giật nảy mình, y từng nghe qua cái tên này. Trong cửu đại môn phái của Trung Nguyên, Không Động xếp thứ năm nhưng giờ lên xếp thứ tư bởi phái Côn Luân xếp trên đặc tội với một người tên Hướng

Văn Sinh nên trong một đêm tuyết, toàn phái vĩnh viễn trừ danh khỏi giang hồ. Hiện tại kẻ đó đang ở trước mặt y.

Hướng Văn Sinh!

Thiên Địa Hoàn Hành Hướng Văn Sinh!

Hướng Văn Sinh được thiên hạ công nhận là đệ nhất cao thủ tà phái!

Y chậm rãi giơ trường kiếm chỉ vào Hướng Văn Sinh: “Bỏ nàng ta rồi đi ngay”.

Hướng Văn Sinh nhìn y với vẻ cười cợt, không hề có ý buông tay: “Nữ hài tử này tư chất không tệ, ở lại Không Động người thật đáng tiếc, từ hôm nay, nàng ta là đệ tử nhập thất của Hướng Văn Sinh ta”. Đoạn hần nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Liễu Cúc Nhi, cười ôn hòa: “Sau này con có thể dựa vào sư phụ...”.

Không đợi Hướng Văn Sinh dứt lời, y liền xuất kiếm, dùng ngay thức mạng nhất Lôi Mãn Hồng Câu trong Khởi Lôi thất quyết. Hào quang sáng chói ẩn ước mang theo tiếng sấm, kiếm khí như sóng biển vỗ bờ vượt qua khoảng không gian chừng một trượng, tụt vào Hướng Văn Sinh. Tay áo sắc sỡ hoa văn màu vàng của họ Hướng khẽ phất, đập thẳng vào mũi kiếm của Thạch Sinh. Tiếng sấm rền rĩ đột nhiên tiêu tán, kiếm khí bị chặn đứng, y cảm giác bản thân bị cuốn vào một vòng xoáy đen ngòm, thân hình văng lên, bắn về phía sau.

“Bốp”. Y đập gãy song cửa rơi xuống dưới lầu. Y va vào lớp mái lổn nhổn của hàng quán phía dưới, làm sập một chiếc bàn mới chạm đất. Mảnh vỡ của chiếc tô sứ rạch vào mặt y, nước canh đục ngầu dính vào y phục khiến y thập phần nhếch nhác. Y đứng dậy, lau vết máu trên miệng, lắc lắc đầu để rũ hết cơn choáng váng, nhặt kiếm lên đoạn loạng choạng bước lên lầu, đứng trước mặt Hướng Văn Sinh, trầm giọng: “Bỏ nàng ta rồi đi ngay”.

Hướng Văn Sinh lại lắc đầu mỉm cười, không buồn để tâm. Thạch Sinh lại xuất kiếm nhưng chiêu chưa phát xong, thân hình lại bay đi.

Lần này y ngã xuống đất, thổ ra một ngụm máu lớn, người qua đường nhao nhao tránh qua, không ai dám đến đỡ. Y thử di động hai chân, phát giác chỉ chân trái còn động đậy được, bèn dùng tay phải chống xuống, đỡ lấy chân phải, bước từng bước lên Tụ Đức lầu. Rồi y cũng đến trước mặt tuyệt đại tà ma.

“Bỏ nàng ta rồi đi ngay”. Y lặp lại câu nói.

Bóng người trước mắt y lắc lư, hoặc chính bản thân y đang lắc lư chẳng? Y vừa đứng vững, chợt nghe Hướng Văn Sinh hỏi: “Nói cho ta nghe coi, người tên gì?”

“Thạch Sinh, Không Động đệ tử Thạch Sinh”. Y nghe rõ tiếng trả lời hư nhược của mình cất lên.

“Được lắm, Thạch Sinh, ta nhớ kỹ người”. Giọng Hướng Văn Sinh vang lên.

Đoạn y cảm giác mình bay lên, thình không xanh ngắt, ánh nắng chói chang, thân thể y nhẹ bẫng như đang lơ lửng trong cơn mộng. “Ta chết rồi sao?” Y tự hỏi. Chợt thấy khuôn mặt Linh Tương, lẽ nào y chết rồi, lúc lâm tử được trông thấy sư tỷ, tốt quá. Đột nhiên y thấy thân thể rung lên, nhìn kỹ mới nhận ra mình đang nằm trong lòng Linh Tương. Vừa nãy, nàng đã đón y.

“Là ai?” Linh Tương hỏi, gương mặt mỹ lệ băng lãnh như sương tuyết.

Y lại thấy hai gương mặt quen thuộc nữa, là hai vị sư huynh Thôi Nguyên Thanh và Lục Phong Nam. “Là... Hướng... Hướng Văn Sinh”. Y đáp vô cùng hư nhược.

“Thiên Địa Hoàn Hành!” Lục Phong Nam hô lên kinh hãi, y nhận ra giọng sư huynh hơi run. Mặt Linh Tương phủ kín sương lạnh, lẳng lặng trao y cho Thôi Nguyên Thanh, rồi “soạt”, nàng tuốt kiếm.

“Đại sư tỷ!” Lục Phong Nam vội cản. Linh Tương cơ hồ không nghe thấy, nhìn sang Thạch Sinh đang lịm dần đi rồi bước thẳng đến cửa Tụ Đức lầu. Tim ba người đều đập nhanh hẳn, y cố giữ thần trí tỉnh táo, nhìn lên song cửa tửu lầu.

Đột nhiên Hướng Văn Sinh gầm lên giận dữ: “Ai?” Sấm dậy vang lừng, trong tửu lầu vang lên tiếng kinh khí giao kích, tiếng bàn ghế gãy đổ, tiếng bát đĩa loảng xoảng hòa thành một chuỗi. Trong song cửa lóe lên một đạo kiếm mang xanh biếc, cả Tụ Đức lầu sáng rực, một người từ trên lầu ngã xuống đất, phát ra tiếng

động vang vọng. Trước lúc mất đi tri giác, y nhận kha khuôn mặt cười cợt ung dung trước đó của Hướng Văn Sinh hiện rõ về không thể tin nổi.

3. Chương 3: Thạch Ngữ

Lúc Thạch Sinh mở mắt đã qua mất ba ngày, y nằm trên giường nhìn lên vết nước loang lổ trên mái nhà. Bên ngoài có tiếng đẩy cửa nhẹ nhàng, ai nhỉ? Lê nào là Linh Tương? Một thân ảnh yếu điệu tiến vào, là Liễu Cúc Nhi. “A, Liễu sư muội”. Y hư nhược cất tiếng.

“Thạch sư huynh, đã đỡ chưa?” Liễu Cúc Nhi cười dịu dàng hỏi.

Y đáp: “Đỡ nhiều rồi, còn mọi người?”

Liễu Cúc Nhi nói: “Muội không sao, chỉ mình huynh trọng thương, tất cả là tại muội”. Y thở dài: “Ta không cứu được muội, nên đa tạ đại sư tỷ mới phải”.

Liễu Cúc Nhi cúi đầu: “Không! Không! Trong lòng muội, huynh cũng như đại sư tỷ, cả đời này muội sẽ không quên việc huynh vì muội”.

Thạch Sinh chợt thấy kích động rồi hoang mang: “Đa tạ, Liễu sư muội”. Đột nhiên y nhớ đến Linh Tương, bèn hỏi: “Đúng rồi, đại sư tỷ có sao không, có thụ thương chẳng?”

“A, không. Đại sư tỷ giết tên xấu xa đó nhưng không thương tổn nửa cọng tóc. Mấy hôm nay người đến bái sơn nườm nượp, sư tỷ bận đến nỗi không có cả thời gian ăn uống...”.

“Vậy sao?” Thạch Sinh chợt thấy lòng trống trải.

Liễu Cúc Nhi chậm chậm cúi đầu xuống: “Thạch sư huynh, sau này gọi muội là Cúc Nhi được không?”

Thạch Sinh do dự rồi cười: “Được, Cúc Nhi dễ nghe hơn sư muội nhiều”.

“Huynh gọi thử một tiếng đi”. Liễu Cúc Nhi cao hứng giục.

“Cúc Nhi”. Y mỉm cười. “Vâng”. Liễu Cúc Nhi hớn hờ.

Ngoài song, dương quang chiếu sáng rực, thương thế cùng tâm tình y chuyển biến từng ngày. Hàng ngày, Liễu Cúc Nhi đều đến thăm, lú lo kể cho y những chuyện không quan trọng, nào là Huyền Hạc động nháo nhào lên, đại phạt của Hồ Đà tự bị người ta vẽ lên mặt, chim khách làm tổ tại một trong những gốc thiên niên lão tùng trên Phượng Hoàng linh... Những ngày ở cạnh Cúc Nhi vô lo vô nghĩ, cơ hồ quay lại những năm tháng trẻ thơ quý giá.

Hôm đó, ngoài cửa vang lên tiếng gõ quen thuộc. “Là Cúc Nhi sao, vào đi”. Y cao hứng lên tiếng nhưng lập tức ngẩn ngơ, người đứng ở cửa là Linh Tương.

“A, từ lúc nào đệ gọi người ta thân thiết thế, ta còn tưởng đệ vĩnh viễn không gọi tên người khác”. Linh Tương mỉm cười song lần đầu tiên y nhận ra nét miễn cưỡng trong đó. Đột nhiên, y phát hiện mình đã lâu không thấy nàng, nhưng vì sao lại không có cảm giác? Lê nào đã thành ý thức rằng y không muốn nhớ đến nàng nữa?

Linh Tương đặt một làn trúc lên bàn: “Mấy hôm nay ta không có mặt, đệ khỏe không?”

“Vẫn khỏe. Đúng rồi, đệ còn chưa tạ ơn cứu mạng của đại sư tỷ”. Y chập vạt lên tiếng.

“Đa tạ ta?” Linh Tương nhẹ giọng: “Thật sao?”

Y đang định mở miệng chợt ngoài phòng vang lên tiếng nói chuyện: “Không ngờ Kim Dao Trấn Hà Sóc Mã lão anh hùng cũng đến bái sơn, lần này đại sư tỷ làm rạng danh Không Động bọn ta!”

“Còn như tên tiểu tử nằm trong phòng này đúng là bị thiệt...”.

“Khụ...”.

Sau cùng Thạch Sinh cũng lên tiếng, giọng nói chói tai khiến người khác kinh ngạc: “Đá vẫn là đá, có mài giữa thế nào nó vẫn là một cục đá, không thể thành vật gì quý giá được”.

Linh Tương trầm mặc một lúc đoạn chậm chậm nói: “Lần đầu tiên ta nhìn thấy Hòa Thị Bích ở Biện Hòa, nó cũng chỉ là một khối đá”.

Thạch Sinh chợt thấy mũi lòng, bao nhiêu dồn nén, chua xót, tịch mịch và thống khổ trong mấy năm nay bùng phát, y nghiêng đầu, mặt nước mắt lẫn dài.

“Đây là canh gà mới chưng xong, đệ ăn ngay cho nóng”. Linh Tương dụ giọng đoạn đứng dậy ra khỏi phòng, đến cửa, nàng chợt dừng lại, chậm chậm nói: “Hôm đó nếu không phải là đệ ngã xuống, ắt ta không giết được Hướng Văn Sinh”. Rồi cất bước ngay.

Từ hôm đó, đột nhiên rất ít khi y và Linh Tương nói chuyện, dù gặp mặt cũng hết sức giữ ý tứ, tựa hồ có một bức tường vô hình ngăn cách hai người. Thân thể y khỏe lại, tiếp tục một mình luyện kiếm lúc sáng sớm và hoàng hôn.

Hôm đó, y luyện kiếm xong, vừa hay thấy Linh Tương dẫn một nhóm sư huynh đệ tiễn một thanh bào đạo sĩ ra khỏi sơn môn. Đạo sĩ rạp người rất sâu với Linh Tương rồi ung dung cất bước, bước đi cực kỳ thanh thoát, không giống với người nơi trần thế.

Y đang nhìn chợt bên cạnh vang lên tiếng Liễu Cúc Nhi: “Thạch sư huynh!”

Y quay lại hỏi: “Cúc Nhi, người đó là ai?”

“Y là Thanh Điền Lưu Cơ”. Liễu Cúc Nhi nhẹ giọng đáp.

Lòng y run lên: “E rằng bọn ta phải hạ sơn”. Y đoán được sắp xảy ra việc kinh thiên động địa.

Quả nhiên, đêm đó Không Động chuông môn Thanh Vân truyền lệnh cho toàn bộ Không Động đệ tử hạ sơn, đêm trăng tròn phải đến được Ích Đô ở Sơn Đông.

4. Chương 4: Khiên Thường

Trong cơn gió tuyết cuối năm, hơn bảy mươi Không Động đệ tử đi suốt ngày đêm, sau cùng cũng đến kịp. Ích Đô không lớn nhưng có tới mấy vạn bách tính, là địa bàn của quân Hồng Cân của Trần Nhu Tu, hiện tại mấy vạn quân Nguyên đồn trú ngoài thành, việc bị phá chỉ còn là nay mai.

Linh Tương dẫn đệ tử Không Động đến một tòa đại viện gỗ cửa, không lâu sau, một trung niên nho sĩ ra mở, thấy cả nhóm liền lên tiếng hỏi: “Bụi chưa quét sạch, chư vị đi đâu?”

Linh Tương chấp tay rồi mở ra, kết thành hình hoa sen: “Đời vốn không nhà, bọn tiểu nữ đến đất lạnh sáng sửa”.

Nét mặt trung niên nho sĩ giãn hẳn, vòng tay hỏi: “Vị cô nương này chắc là Linh Tương hiệp nữ của Không Động phải?”

Linh Tương vén tay áp thi lễ: “Không dám, chính thị Linh Tương”.

Trung niên nhân lộ vẻ vui mừng: “Trần thiên vương đã phân phó, dặn rằng nữ hiệp sẽ đến ngay. Mời”.

Cả đoàn vào nhà, Linh Tương quay lại, tỏ vẻ ngưng trọng nói: “Từ hôm nay, bọn ta ở đây, khi chưa có thông tri, không ai được rời khỏi nửa bước”.

Thôi Nguyên Thanh nóng lòng hỏi: “Đại sư tỷ, lần này bọn ta hạ sơn làm gì, có thể cho bọn đệ biết không?”

Linh Tương gật đầu: “Được rồi, cho mọi người biết cũng tốt”. Rồi nhấn mạnh từng chữ: “Lần này bọn ta hạ sơn để hành thích một người”.

“Ai? Kẻ nào?” Tất cả nhao nhao hỏi.

Linh Tương chậm chậm đưa ánh mắt trong suốt quét qua mặt từng người, hơi dừng lại trên gương mặt Thạch Sinh đoạn nói: “Hiện tại nghĩa quân nổi dậy khắp nơi, triều đình Thát Đát dấy động can qua, gốc rễ đã lung lay, nhưng chỉ cần một kẻ còn, các lộ nghĩa quân phản Nguyên thủy chung không thể thành đại sự. Y từng lần lượt đánh bại Triệu Minh Đạt, Lý Vũ, Thôi Đắc, Bạch Bất Tín, Đại Dao Ngao, Lý Hỉ Hỉ, Quan tiên sinh, Phá đầu phan, thậm chí Lưu Phúc Thông cũng là bại tướng dưới tay hắn, gần đây hắn hàng phục Hoa tử vương Điền Phong, đánh tan Vương Sĩ Thành. Không trừ hắn, Hán thất khó lòng chấn hưng, hiện tại hắn đang đóng quân ngoài Ích Đô thành...”

“Sát Hãn Thiếp Mộc Nhi!” Tất cả hô lên kinh hãi. “Đúng, chính thị đương triều đệ nhất danh tướng, Thiểm Tây hành tể Hưu Thừa kiêm Hành đài thị ngự sử, Trung thư Bình chương chính sự Sát Hãn Thiếp Mộc Nhi!” Linh Tương bình tĩnh nói.

* * * * *

Hôm đó, Thạch Sinh và Liễu Cúc Nhi sóng vai đi dạo trong hậu hoa viên, trời đất rét buốt, cây cối khô héo, cảnh sắc thập phần hiu hắt.

Khác hẳn bình thường, Liễu Cúc Nhi trầm mặc dị thường, chỉ cúi đầu nhìn bàn chân. Đi một lúc, Thạch Sinh không nén được, lên tiếng hỏi: “Cúc Nhi, muội sao vậy?”

“Thạch sư huynh, huynh... huynh... huynh không thích đại sư tỷ?” Liễu Cúc Nhi ngẩng nhìn y.

“Muội nói lằng nhằng gì vậy?” Tim y rung lên, “muội nghe ai nói?”

“Muội nghe thất sư huynh và cửu sư huynh nói chuyện. Họ bảo vì huynh mà đại sư tỷ nhiều lần cự tuyệt nhị sư huynh”. Liễu Cúc Nhi nhẹ giọng.

Y không biết nói gì, đành giữ trầm mặc.

“Là thật sao? Đại sư tỷ thích huynh?” Liễu Cúc Nhi lại hỏi.

“Sao có thể, ta là ai, lấy gì xứng với đại sư tỷ?” Y lắc đầu.

“Thất sư huynh nói vậy, huynh ấy còn nói không làm sao nghĩ thông đại sư tỷ thích huynh ở điểm nào?” Liễu Cúc Nhi thấp giọng.

Y không đáp, nhưng lòng đang tự hỏi: “Đúng, vì sao chứ? Thạch Sinh, đại sư tỷ vì sao lại thích người?” Y không thể tìm cho mình một đáp án mãn ý.

“Kỳ thật, huynh có thích đại sư tỷ cũng bình thường thôi mà, tỷ ấy xinh đẹp, kiếm pháp lại cao, văn tài cũng tuyệt diệu, nếu muội là nam tử cũng sẽ thích tỷ ấy”. Liễu Cúc Nhi thở dài.

“Đừng nói những lời ngốc nghếch nữa, ta là một khối đá, đại sư tỷ lại là một viên ngọc, đá và ngọc sao có thể xứng đôi?” Y buồn bã nói.

“Nhưng, nhưng đá cũng tốt mà! Có nhiều loại đá rất đẹp, như... à... Vũ hoa thạch, còn cả, à... Khổng tước thạch...à...”. Liễu Cúc Nhi đỏ lựng mặt mà nói.

“Được rồi, đừng nói nữa”. Y vừa bực vừa buồn cười, “Kỳ thật, ta lại cảm thấy lạc thú của việc làm một khối đá”. Hồi lâu y chậm rãi nói.

* * * * *

Hôm đó, theo lệ thường, tất cả cùng luyện kiếm trong viện tử.

Linh Tương đột nhiên dừng lại, nhìn lên vòm trời xanh nhạt, ai nấy thu kiếm nhìn lên. Một con bồ câu đưa thư trắng muốt đáp xuống tay Linh Tương, nàng lấy một viên sấp từ chân nó rồi thả tay, con bồ câu đập cánh, bay vút lên trời như một đóa hoa sen trắng muốt. Linh Tương miết vỡ viên sấp, mở thư ra đọc đoạn ngắn nhìn tất cả: “Tiết Thượng Nguyên ngày mười lăm này, ăn Nguyên tiêu xong sẽ đi giết Thát Đát”. Trong lòng ai nấy đều sục sôi nhiệt huyết, ánh mắt sáng hẳn, Linh Tương nắm tay, lá thư hóa thành vô số mảnh vụn bay lên không như hồ điệp.

Thời gian qua nhanh, mọi người ai cũng khẩn trương xen lẫn chần chừ. Đêm đó rất lạnh, Thạch Sinh vẫn theo lệ thường, một mình luyện kiếm ở hậu viện xong, ngồi lên tảng đá cạnh Thái Hồ ngắm nhìn trời đêm mênh mang. Ngày mai là rằm, Trần Nhu Tu đã xin hiến thành đầu hàng với Sát Hãn Thiếp Mộc Nhi, quân Nguyên sẽ vào thành, để giữ được thái bình, Ích Đô sẽ cử hành đăng hội thật lớn. Sát Hãn Thiếp Mộc Nhi tham gia yến tiệc tối tại Túy Thiên lâu trên đường Yêu Nguyệt, đó cũng là cơ hội hành thích duy nhất của bọn y. Ngày mai, hành động có thành công không? Sẽ còn bao nhiêu người sống sót? Bản thân y sẽ chết chẳng? Vô vàn câu hỏi xoay vần trong óc không ngừng không nghỉ. Y nhìn xuống cây kiếm trong tay sáng rực như sương tuyết dưới ánh trăng.

Gió đêm truyền lại tiếng tiêu thánh thót, phiêu diêu như trong mộng. y ngoái lại, thấy Linh Tương đang ngồi trên một tảng đá ở chỗ cao, thổi một cây ngọc tiêu màu lục. Y nhận ra khúc nhạc này là thiên “Khiên Thường” trong Kinh Thi, đầu óc y nổ vang, huyết dịch toàn thân đều ngưng kết lại.

Chàng còn tưởng nhớ đến em đây,

Sông Trần quần vén lợi ngay theo cùng.

Nếu chàng chẳng nhớ chẳng trông,

Em theo kẻ khác, há không còn người?

Chàng điên bé bỏng khùng ơi!

(Dịch thơ: Tạ Quang Phát)

* * * * *

Bài thơ này trong Kinh Thi, là lời một thiếu nữ biểu thị tình ý với thiếu niên ở bờ sông bên kia, bảo nếu chàng thương thiếp hãy vén y phục lợi sang đây, nếu không thương, lẽ nào không có người khác thương thiếp hay sao? Lần đầu tiên, Linh Tương biểu đạt tình ý với y, không ngờ lại mãnh liệt, lại phóng túng đến thế!

Y đứng ngơ ngẩn, đất trời chỉ còn lại tiếng tim y đập, mãi đến khi Linh Tương thổi xong rất lâu. Nàng không nói gì, cúi đầu mân mê ngọc tiêu, sau cùng y cũng lên tiếng: “Sư tỷ...”, chỉ thốt được hai từ rồi tắc nghẹn, không biết nên nói gì nữa.

Linh Tương ngẩng đầu, má ửng lên một vàng rắng hồng: “Thạch Sinh, đệ có biết khúc nhạc ta vừa thổi không?”

Lòng hấn rung lên, đầu óc rối loạn.

“Nói đi nào!” Linh Tương giận lẫy.

“Đệ... đệ...”. Y đột nhiên thấy buồn bã xen lẫn mệt mỏi, “đệ không biết”. Y nghe rõ tiếng mình nhuốm vẻ hoang mang, Linh Tương ngậy người nhìn y. Chợt nàng quay mặt, nhìn về chân trời xa tắp, lâu lắm mới thu ánh mắt lại, “nhưng...”. nàng nói với giọng nhỏ như muỗi kêu, “đệ nên biết...”. Trầm mặc một lúc, giọng nàng càng nhỏ hơn: “Đệ có lẽ cũng biết...”. Rồi quay mình đi ngay.

Thạch Sinh cảm giác tim mình từ từ chìm sâu xuống làn nước lạnh.

5. Chương 5: Ngọc Vắn

Tiết Thượng nguyên, đèn đuốc sáng như ban ngày. Thạch Sinh hít sâu, hơi nước trước mặt tiêu tan, đã giờ Thân rồi mà Sát Hãn Thiếp Mộc Nhi vẫn chưa tới, có chuyện gì chẳng? Nhìn quanh, y nhận ra Khuất Đại Du đang nướng khoai, Dư Mộng Tương bán hoa tươi, Lục Phong Nam kéo nhị, Liễu Cúc Nhi ca hát, Thôi Nguyên Thanh đang ăn cơm đều dần lộ vẻ lo lắng. Y không thấy Linh Tương, theo kế hoạch, nàng giả trang thành vũ cơ, một mình lên Túy Thiên lâu hành thích Sát Hãn Thiếp Mộc Nhi. Người đi đường đều cầm hoa đăng qua qua lại lại như một dòng sông ánh sáng đang chậm chậm lưu động.

Sau cùng, y cũng nghe thấy tiếng thanh la, ai nấy quỳ xuống bên đường, Lục Phong Nam vừa hay đến cạnh y. Tiếng vó ngựa rầm rập, một hàng ngựa chừng hơn trăm con từ phía tây từ từ tiến lại, lúc đi ngang, y không nén được, ngẩng lên nhìn, thấy Điền Phong, Vương Sĩ Thành vây quanh một người, y chỉ thấy được dáng vẻ cao lớn khôi vĩ của người đó. Chợt, y “cảm thụ” được một đạo mục quang, hết như lúc gặp Hưởng Văn Sinh trên Tụ Đức lâu, y ngoảnh nhìn, nhận ra trên lưng một thớt ngựa gầy gò có một người mặc ngân bào đang lạnh lùng nhìn đám đông, khuôn mặt dẹt lại, lộ ra vẻ lãnh khốc khôn tả.

“Là đại nội đệ nhất cao thủ Đồng Hân!” Lục Phong Nam khê hô, lòng y trầm xuống. Y đã nghe qua cái tên này, bao năm nay, Đồng Hân là cơn ác mộng của các chí sĩ phản Nguyên, gần như mọi kế hoạch hành thích Nguyên để đều tan tành trong tay hắn. Không ngờ trong thời điểm mấu chốt này, hắn lại xuất hiện ở đây. Thạch Sinh quý đó mà lòng rối bời, làm sao đây? Linh Tương có hành thích thành công được không? Một mình nàng sao có thể địch nổi hai tuyệt đỉnh cao thủ như Sát Hân Thiếp Mộc Nhi và Đồng Hân?

Lục Phong Nam khê kéo, y ngẩng lên mới phát hiện đoàn người đã lên Túy Thiên lâu, mọi người cạnh đó lục tục đứng dậy. Thị tập lại khôi phục cảnh tượng náo nhiệt phần hoa nhưng trong mắt y, tất cả đều ngưng trệ, cơ hồ y đang ở trong một vùng thời gian và không gian khác, không gì là thật. Y nhìn thấy trong miệng con lân uốn khúc ngậm đèn ông sao, khiến con lân xanh biếc vô cùng sống động, lớp vảy dần mở ra, lại thấy dãy đèn hoa sen cửu long ngũ phượng, long phượng quần quýt nhau, các loại đèn khác như cò trắng chuyển hoa, rồng vàng phun nước, kim phù ngân yển, phù quang động, toàn tinh các... đều ẩn chứa sát cơ phiêu diêu, toát lên vẻ diễm lệ lạnh lùng. Trên tay bách tính đầy các loại đèn: phường hạng đăng, liên hoa đăng, lộc đăng, lưu ly cầu đăng, phương đăng, nguyệt đăng, tiểu cổn đăng, mã kỵ đăng, hổ phách đăng, ngư thập đăng... tất cả đều âm đậm, dưới ánh đèn, mặt ai cũng nhợt nhạt, không còn nửa tia huyết sắc.

“Oành!” Pháo hoa trắng xóa nổ tung trên không, ai nấy dừng chân quan thưởng, Nguyên binh lại trơ ra như sắt thép, không hề động đậy. Pháo hoa nổ nhau điểm xuyết thình không, nhưng tất cả đều màu bạc, mãi đến khi tiếng nổ cực lớn vang lên, pháo hoa màu vàng mới tung tóe. “Ném đèn lồng”, ai đó quát lên, gần như đèn lồng trong tay mọi người trên đường phố đều tung lên không, mấy ngàn lồng đèn bay múa, vẽ thành những đường cong mỹ lệ, khác nào mưa sao băng trút xuống.

Nguyên binh cùng ngẩng đầu lên xem cảnh đẹp hiếm có này, trong sát na đó, Không Động đệ tử đồng loạt tuốt kiếm, kiếm quang sáng lóa cắt qua yết hầu chúng, huyết quang văng tứ tán, quân Nguyên gục xuống như rạ. Khắp đường phố, ai nấy đều tuốt binh khí, điên cuồng tấn công quân Nguyên — trừ Thạch Sinh. Từ đầu đến giờ, ánh mắt y không rời Túy Thiên lâu.

Giờ chính là thời khắc Linh Tương hành thích, vì sao trên lầu lại không có động tĩnh gì? Ánh mắt y dừng lại trên một ngọn lưu ly đăng xanh lét, bị quăng lên cao đang phơ phất rơi xuống Túy Thiên lâu, ngay lúc chạm vào mái lầu, tức thì “ầm”, tiếng nổ vang rền, tòa lầu nổ tung. Cả ngàn miếng ngói đen ngòm văng tứ tán trong dòng khí tuôn tràn, va chạm với lồng đèn rơi xuống, tạo thành những chuỗi hoa lửa như mấy ngàn con dơi xanh biếc lạc vào hàng vạn con nhặng đỏ lòe trên không. Ba nhân ảnh đan nhau bay lên, y nhận ra Linh Tương mặc cung trang, trường kiếm trong tay nàng hóa thành điện mang màu bạc, liên tục giao nhau trên không với hai hắc ảnh còn lại.

“Oành! Oành!” Lại hai dải pháo hoa nổ tung, dưới ánh trăng xanh biếc, pháo hoa vàng chói, kiếm mang bạc trắng dẹt thành màn sáng chói lọi nhất giữa trời đêm. Thạch Sinh không nén nổi, song cước điểm xuống đất, búng mình lên, điểm chân vào mái ngói tòa lầu, bay thêm mấy trượng nữa, lướt tới chỗ ba người đang giao chiến. Đột nhiên, chỉ thấy kiếm mang trong tay Linh Tương sáng rực, thân ảnh khôi ngô bên trái gào lên thê thảm, rớt ngay xuống. Nhưng một chưởng của người bên phải cũng đánh trúng lưng nàng như chớp. Thân hình xinh đẹp của nàng lảo lồi rơi xuống như lá khô.

“Sư tỷ!” Thạch Sinh tuyệt vọng gào lên, ôm Linh Tương vào lòng, phát hiện thân thể nàng nhẹ bẫng, đến độ không còn cảm giác sinh mệnh nữa. Đồng thời, y nhận ra mình đang rơi xuống trong hoang mang như chính trái tim loạn nhịp. Y đáp xuống đất, nhìn lên khuôn mặt không còn huyết sắc mà gần như không tin nổi, Linh Tương... chết rồi sao? Linh Tương, chết rồi. Linh Tương, chết rồi.

Linh Tương... chết rồi...

Từ hôm nay, y không còn được nhìn thấy ánh mắt mủm mỉm của nàng, được nghe thấy giọng nói trong veo đó nữa.

Sau lưng vang lên tiếng y phục xé gió sắc lẹm, loáng thoáng y nghe thấy giọng nói trong trẻo: “Tê Ngưu Vọng Nguyệt!” Mắt y đắm nước, gầm lên bi phẫn: “Bằng thủy hoành giang thiên phàm quá!”

Trường kiếm trong tay vạch lên theo quỹ tích hoàn mỹ, chất chứa niềm phẫn nộ và tuyệt vọng đâm ngược lại. Người sau lưng ồ lên một tiếng, lách tránh ngay, dưới ánh trăng, y nhận ra gương mặt lạnh tanh của Đồng Hãn.

“Phi Yến Hồi Tường! - Vũ trọng phong khinh hạnh hoa nùng!” Y lại gầm lên, cây kiếm hóa thành vạn điểm ngân tinh hòa vào hận ý vô tận đâm tới địch nhân.

Đồng Hãn điểm ngón tay, đầu ngón tay và mũi kiếm va nhau, phát ra âm thanh như đá vàng cọ xát.

“...Đệ nói xem, ta đeo sợi dây bạc đính hoa đào này đẹp hay chiếc khảm ngọc này đẹp?...”.

“Bạch Viên Hiến Quả - Bộc loạn thanh phong cổ mộc nguy!” Cùng tiếng gầm, nhát kiếm nhẹ tênh hóa thành nặng cực độ, chém mạnh xuống Đồng Hãn. Kiếm chiêu biến hóa nhanh như vậy nhưng hấn ứng biến thần tốc, hai tay chập lại, kẹp lấy thanh kiếm.

Cơ hồ gần như cùng lúc, Thạch Sinh bỏ kiếm, lướt tới như chớp. “Lôi Đình Sạ Triển! Lôi Hành Vạn Lý! Lôi Đãng Cửu Châu! Lôi Động Thiên Hạ! Lôi Nộ Càn Khôn! Lôi Hám Vạn Tiêu! Lôi Mãn Hồng Cầu!” Khởi Lôi thất quyết hóa kiếm thành chỉ liên tục đâm vào ngực Đồng Hãn!

“Hự...”. Đồng Hãn loạn choạng lùi lại, lưỡi kiếm kẹp trên tay rơi xuống.

“Thế nên kiếm đạo cũng là thiên đạo, kiếm pháp là nhân pháp...đệ không đạt đến kiếm ý hợp nhất vì đệ không có trái tim xuất kiếm”. “Tiên Hạc Lượng Sí! - Vân phá thu trì nguyệt hoa minh!”

Y nhất bảo vừa kiếm rơi xuống, tay trái giang ra, kiếm trên tay phải hợp với thân thể thành một, đâm tới. Đồng Hãn biết không chống nổi kiếm thế, nhảy lui lại, định tránh đi nhưng đột nhiên kiếm trong tay Thạch Sinh rời tay, hóa thành dải cầu vòng cắm vào ngực hắn. Lúc Thạch Sinh đáp xuống đất, vừa hay nhận ra ánh mắt không tin nổi của Đồng Hãn.

“...Hôm đó nếu không phải là đệ ngã từ trên lầu xuống, ắt ta không giết được Hường Văn Sinh”.

Y nhớ lại lời Linh Tương nói, hiện tại y đã hiểu tâm tình nàng lúc đón y ngã từ Tụ Đức lầu xuống, vì sao nàng lại liều mạng vùng kiếm chém Hường Văn Sinh. Có điều y hiểu quá muộn. Nhất thời, y cảm giác đất trời trải ra vô hạn, bản thân lại co lại cực độ, chỉ còn lại ngọn lửa thống khổ cháy rừng rực trong ngực.

Y cúi xuống ôm thân hình Linh Tương lạnh ngắt vào lòng, từng bước tiến về cửa thành. Nơi nơi đều đang chém giết, đầu rơi máu chảy nhưng tất cả đều không còn quan hệ gì với y. Linh Tương chết rồi, cả thể gian cũng chết theo.

Xung quanh gió rít nghen ngào, y hoang mang ngẩng đầu lên, không hiểu từ bao giờ, không trung rải xuống hoa tuyết phát phới.

Y đưa tay, một bông tuyết ôn nhu đáp xuống lòng tay, lẩm nhẩm: “Tuyết rơi rồi, sư tỷ... Linh Tương”. Chợt một giọt lệ trong vắt từ đôi mắt nhắm chặt của Linh Tương từ từ lăn xuống, vẽ lên khuôn mặt nhợt nhạt đường nét đẹp nhất thế gian.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hiep-nu-linh-tuong>